

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 1062/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. K.	w dniu 01 lipca 2020 roku w W. kierując rowerem nieustalonej marki, jadąc chodnikiem wzdłuż ul. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...), zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych, naruszył zasady bezpieczeństwa	

		określone w art. 3 ust. 1 i art. 33 ust. 5 i 6 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że poruszając się po chodniku nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił miejsca idącej chodnikiem pieszej P. Z. doprowadzając do jej potrącenia, w skutek czego spowodował nieumyślnie u P. Z. obrażenia ciała w postaci złamania końca bliższego kości ramiennej prawej, urazu głowy bez utraty przytomności które to obrażenia spowodowały u w/w naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni wyczerpując dyspozycję z art. 157§1 kk; tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
w dniu 01 lipca 2020 roku w W. kierując rowerem nieustalonej marki, jadąc chodnikiem wzdłuż ul. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...), zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych, naruszył zasady bezpieczeństwa określone w art. 3 ust. 1 i art. 33 ust. 5 i 6 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że poruszając się po chodniku nie zachował szczególnej ostrożności	częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. K.	63, 148-149,190,-191	

i nie ustąpił miejsca idącej chodnikiem pieszej P. Z. doprowadzając do jej potrącenia, w skutek czego spowodował nieumyślnie u P. Z. obrażenia ciała w postaci złamania końca bliższego kości ramiennej prawej, urazu głowy bez utraty przytomności które to obrażenia spowodowały u w/w naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni wyczerpując dyspozycję z art. 157§1 kk;			
zeznania świadka P. Z.	112, 150-153,190,191		
zeznania świadka M. K.	53-54, 154-156, 190		
dokumentacja medyczna	7 oraz załącznik		
opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej	21-22		
protokół eksperymentu procesowego wraz z materiałem pogładowym	184-208		
A. K. nie był dotychczas karany sądownie	dane o karalności	176	
Wzdłuż jezdni ul. (...) znajduje się dwukierunkowa droga dla rowerów, która biegnie wzdłuż zachodniej jezdni ul. (...). Droga dla rowerów umożliwia przejazd na drugą stronę jezdni ul. (...) przy skrzyżowaniu ulic (...).	fakt notoryjny niewymagający dowodzenia		

0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	A. K.	<p>w dniu 01 lipca 2020 roku w W. kierując rowerem nieustalonej marki, jadąc chodnikiem wzdłuż ul. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...), zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych, naruszył zasady bezpieczeństwa określone w art. 3 ust. 1 i art. 33 ust. 5 i 6 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że poruszając się po chodniku nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił miejsca idącej chodnikiem pieszej P. Z. doprowadzając do jej potrącenia, w skutek czego spowodował nieumyślnie u P. Z. obrażenia ciała w postaci złamania końca bliższego kości ramiennej prawej, urazu głowy bez utraty przytomności które to obrażenia spowodowały u w/w naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni wyczerpując dyspozycję z art. 157§1 kk;</p> <p>tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
A. K. w chwili zdarzenia nie poruszał się po powierzchni przeznaczonej dla postoju pojazdów.	zeznania świadka P. Z.	112, 150-153,190,191	
zeznania świadka M. K.	53-54, 154-156, 190		
protokół eksperymentu procesowego	184-208		
1.Ocena DOWODÓW			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. K.	Wyjaśnień oskarżonego A. K. w zakresie w jakim nie kwestionował okoliczności, że to on jechał rowem w chwili zdarzenia, okoliczności wskazujących na to, że jego rower miał kontakt z ciałem pokrzywdzonej, która upadła oraz skarżyła się na ból barku Sąd nie zakwestionował, albowiem są to okoliczności, które wynikają bezspornie ze zgromadzonego materiału dowodowego.	
zeznania świadka P. Z.	Zeznaniom P. Z. nie sposób było odmówić waloru wiarygodności.		

	<p>Pokrzywdzona od chwili pierwszego przesłuchania prezentowała okoliczności w sposób konsekwentny i pozbawiony choćby najmniejszych rozbieżności. Zeznania pokrzywdzonej w pełni potwierdził eksperyment procesowy, jak również pozostają one w pełni zgodne z treścią zeznań M. K., jak i w zasadniczej części zgodne z treścią wyjaśnień A. K..</p>	
<p>zeznania świadka M. K.</p>	<p>Okolicznościom zaprezentowanym przez świadka M. K. Sąd przydał walor w pełni wiarygodnych. Zeznania świadka bowiem w pełni pokrywają się z treścią depozycji P. Z., a w toku postępowania pozostały w pełni konsekwentne i pozbawione choćby najmniejszych rozbieżności.</p>	
<p>opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej</p>	<p>Opinii z zakresu medycyny sądowej nie sposób było uznać za niewiarygodną. Biegły bowiem w oparciu o dokumentację medyczną sporządzoną bezpośrednio po zdarzeniu w Szpitalu (...) przedstawił w pełni klarowne i jasne wnioski w opinii. Są one w pełni zgodne z dokumentacją medyczną, którą dysponował sąd, uzyskaną w późniejszym etapie postępowania. W tym miejscu zważyć należało, że na ostatnim terminie rozprawy głównej Sąd nie uwzględnił</p>	

	<p>wniosku dowodowego obrońcy, który zmierzał do uzyskania ponownej opinii biegłego jedynie z tego względu, że biegły w sposób ogólny wskazał w jej treści że "obrażenia mogły powstać w czasie i okolicznościach opisanych w aktach sprawy". Oczywistym jest, że biegły na wczesnym etapie postępowania dysponował jedynie treścią zeznań pokrzywdzonej i dokumentacją medyczną (k. 7), nie mniej wyjaśnienia oskarżonego nie spowodowały zmiany istotnych okoliczności, które należałoby poddać ponownej analizie przez biegłego. Z wyjaśnień oskarżonego wynika bowiem, że niewątpliwie do zdarzenia doszło z udziałem jego i pokrzywdzonej. Dla kwestii wiarygodności opinii nie ma zatem znaczenia czy do zdarzenia- upadku pokrzywdzonej doszło w miejscu wskazywanym przez oskarżonego (k. 195) czy przez pokrzywdzoną (k. 193-194), bowiem upadek nastąpił bezspornie, a jego skutki zawarte zostały w opisie karty informacyjnej (k. 7).</p>	
<p>protokół eksperymentu procesowego wraz z materiałem poglądowym</p>	<p>Czynność procesowa przeprowadzona przez Sąd, z udziałem stron, ich pełnomocników oraz świadka i funkcjonariuszy (...) w W. w miejscu zdarzenia, została</p>	

	<p>wykonana z uwzględnieniem wersji przedstawionych przez oskarżonego oraz pokrzywdzonej, a jej przebieg nie był kwestionowany przez którąkolwiek ze stron. Czynność ta pozwoliła na przeprowadzenie oględzin miejsca, w którym doszło do zdarzenia, jak również umożliwiła weryfikację okoliczności wskazanych przez strony postępowania.</p>	
dane o karalności	Dokument urzędowy, który co do formy i treści nie pozostawiał najmniejszych wątpliwości.	
dokumentacja medyczna	Dokumentacja wytworzona przez właściwe podmioty, której treści nie sposób było zakwestionować.	
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.2.1	częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. K.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim konsekwentnie wskazywał w nich, że poruszał się częścią

chodnika przeznaczoną dla postoju pojazdów. Niewątpliwie w miejscu w którym doszło do zdarzenia znajdują się miejsca postojowe, co wprost wynika z treści eksperymentu procesowego oraz materiału pogładowego (k. 194 pkt. 2), nie mniej zanim oskarżony dojechał do miejsca od którego zaczynają się miejsca postojowe, jechał chodnikiem przeznaczonym dla ruchu pieszych. Ponadto, gdyby nawet poruszał się po części przeznaczonej dla postoju pojazdów, przed pojazdem do którego zamierzała się udać pokrzywdzona musiałby wykonać rowerem manewr omijający pojazd do którego zamierzała wsiąść, co skutkowałoby tym, że musiałby wjechać na chodnik. Nie sposób również było uznać za wiarygodne okoliczności wskazane przez A. K., że jechał "spacerowym tempem" (k. 63), albowiem gdyby rzeczywiście jechał "spacerowym tempem" zdołałby skutecznie zahamować i uniknąć kolizji z pokrzywdzą, jak również podejmując odpowiednio wcześniej hamowanie (zachowując stosowny odstęp) uniknąłby upadku z roweru - jak również mógłby uniknąć upadku pokrzywdzonej. Końcowo, podkreślić należy, że

		<p>pokrzywdzona od pierwszej chwili składania zeznań konsekwentnie wskazywała na miejsce w którym doszło do zdarzenia (uderzenia jej ciała przez oskarżonego) - obrazuje to już pierwszy szkic sporządzony przez nią w trakcie pierwszego przesłuchania w dniu 2 lipca 2020 r. (k. 6). Pokrzywdzona konsekwentnie wskazywała chodnik dla pieszych jako miejsce nastąpienia zdarzenia, co potwierdził również eksperyment procesowy oraz zeznania M. K. Z powyższych względów, Sąd wyjaśnienia oskarżonego w powyższym zakresie uznał za niewiarygodne.</p>	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I.	A. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu.			

Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Przepięstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy, konieczne więc jest ustalenie, że pomiędzy stwierdzonym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy (por. wyrok SN z dnia 4 listopada 1998 r., V KKN 303/97, OSNKW 1998, nr 11-12, poz. 50 z glosą aprobującą K. Pawelca, MoP 1995, nr 5). (A. Marek, Komentarz).

Przepięstwo z art. 177 § 1 k.k. jest przepięstwem nieumyślnym, i to także wówczas, gdy ustalono, że sprawca umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym (postanowienie SN z 20.05.2010 r., V KK 96/10, OSNwSK 2010/1, poz. 1063). „Nieumyślność naruszenia zasad ruchu drogowego w postaci niezachowania należytej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla

pieszych i w konsekwencji nieustąpienie

pierwszeństwa znajdującej się na nim pokrzywdzonej, należy ocenić jako bardzo rażące” (wyrok SN z 27.02.2017 r., III KK 367/16, LEX nr 2242289). Trafnie wskazał SN w wyroku z 22.01.2019 r., IV KK 128/18, LEX nr 2609898, że naruszenie zasad bezpieczeństwa, będące realizacją zamiaru sprawcy, który chce je naruszyć albo przewidując taką możliwość, na to się godzi, nie stanowi realizacji znamion typu z art. 177 k.k.” (M. Budyn-Kulik [w:] Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, red. M. Mozgawa, LEX/el. 2022, art. 177.)

Czyn opisany w art. 177 § 1 k.k. zachodzi zatem wówczas, gdy sprawca narusza umyślnie przepisy ruchu drogowego, co powoduje skutek w postaci nieumyślnego spowodowania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, które skutkują naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni (art. 157 § 1 k.k.).

Przechodząc zatem do rozważań dotyczących naruszenia przepisów ruchu drogowego w treści zarzutu wskazano, że oskarżony dopuścił się naruszenia przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym w postaci -

naruszenia art. 3 ust. 1 i art. 33 ust. 5 i 6 w/w ustawy.

Wedle art. 3 ust. 1 w/w ustawy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.

Według brzmienia ust. 5 i 6 art. 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym w czasie popełnienia czynu, korzystanie z chodnika lub drogi dla pieszych przez kierującego rowerem jest dozwolone wyjątkowo, gdy

1) opiekuje się on osobą w wieku do lat 10 kierującą rowerem,

2) szerokość chodnika wzdłuż drogi, po której ruch pojazdów jest dozwolony z prędkością większą niż 50 km/h, wynosi co najmniej 2 m i brakuje wydzielonej drogi dla rowerów oraz pasa ruchu dla rowerów,

3) warunki pogodowe zagrażają bezpieczeństwu rowerzysty na jezdni

(śnieg, silny wiatr, ulewa, gołoledź, gęsta mgła), z zastrzeżeniem ust. 6. Ustęp 6 w/w przepisu natomiast wskazuje, że kierujący rowerem, korzystając z chodnika lub drogi dla pieszych, jest obowiązany jechać powoli, zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym.

Przenosząc zatem wyżej opisany stan prawny w realia niniejszej sprawy, zważyć należało, że oskarżony A. K. naruszył umyślnie w/w przepisy ruchu drogowego, albowiem poruszając się chodnikiem - przeznaczonym dla ruchu pieszych nie zachował szczególnej ostrożności wymaganej podczas poruszania się rowerem po chodniku. Ponadto, wedle sformułowanej wyżej w art. 33 zasady poruszanie się rowerem po chodniku jest dozwolone wyjątkowo. Ponadto z treści ust. 6 wynika, że rowerzysta poruszający się chodnikiem jest obowiązany jechać powoli, zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym.

Nie bez znaczenia pozostaje także treść art. 33 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który nakazuje rowerzyście korzystać ze ścieżki rowerowej jeśli są one wyznaczone dla kierunku,

w którym się porusza lub zamierza skrócić. Kierujący rowerem, korzystając z drogi dla rowerów i pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym. Naruszenia tegoż przepisu nie zarzucono oskarżonemu, nie mniej przepis ten wskazuje na reguły poruszania się rowerzystów, a art. 33 ust. 6 na warunkową możliwość korzystania przez rowerzystę z chodnika. O ile zatem ustalono, że oskarżony poruszał się na rowerze w obszarze chodnika, Sąd ocenił stopień naruszenia przepisów ruchu drogowego przez oskarżonego rowerzystę poruszającego się po chodniku i jedynie posiłkowo dostrzegł, że poruszający się rowerem A. K. winien był skorzystać z drogi dla rowerów znajdującej się po przeciwnej stronie ul. (...) i umożliwiającej poruszanie się rowerzyście w kierunku w jakim zamierzał się udać, bez konieczności korzystania z chodnika dla pieszych.

Jak dowiódł eksperyment procesowy, chodnik którym poruszała się pokrzywdzona był dostatecznie szeroki, aby oskarżony dochowując szczególnej ostrożności i właściwej, dostosowanej prędkości zbliżonej do ruchu pieszego, mógł

zapobiec powstaniu zdarzenia drogowego. Jak również wynika z treści przeprowadzonego eksperymentu, od chwili i miejsca wejścia pieszej pokrzywdzonej na chodnik do miejsca w którym nastąpiło zdarzenie upłynęło ok. 0:15:23 sekund, wobec czego nie sposób uznać, że oskarżony zobaczył pieszą 'w ostatniej chwili', lub że 'wtargnęła' na chodnik - na którym de facto miała prawo przebywać i nie oczekiwać, że po chodniku porusza się rowerzysta. Niezależnie od powyższego, wskazać należy ponownie, że gdyby oskarżony jechał chodnikiem z prędkością zbliżoną do "spacerowego tempa", zdołałby uniknąć uderzenia w ciało pokrzywdzonej.

Z całokształtu przedstawionych powyżej okoliczności, Sąd doszedł do uzasadnionego przekonania, że okoliczności nastąpienia czynu zostały ustalone wedle zasady swobodnej oceny dowodów i wskazują na winę oskarżonego A. K..

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. K.	I.	I.	Sąd oceniając z jednej strony stopień winy,

rozmiar skutków negatywnych wywołanych działaniem oskarżonego, stopień naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym, z drugiej zaś strony okoliczności wskazujące na uprzednią niekaralność, podjęty i udokumentowany kontakt z pokrzywdzoną po nastąpieniu zdarzenia ocenił zachowanie oskarżonego jako zasługujące na wymierzenie wobec niego kary ograniczenia wolności. Przyjmując wszelkie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, Sąd ocenił je należycie, stwierdzając, że kara o charakterze finansowym będzie niewspółmierna do wagi popełnionego czynu. Ponadto Sąd uznał za konieczne orzeczenie nawiązki od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej, wobec czego nie sposób było uznać karę o charakterze finansowym za adekwatną wobec A. K.. Obciążanie zatem oskarżonego karą o charakterze finansowym Sąd ocenił jako niewspółmierną jak też niecelową. Wymierzając karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem świadczenia pracy nieodpłatnej i kontrolowanej w minimalnym wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, Sąd miał na względzie wysoki stopień winy oskarżonego,

			<p>jak i konieczność ukarania go karą realnie odczuwalną, nie mniej nie ponad miarę dotkliwą i stosowną do wagi naruszenia przepisów ruchu drogowego oraz po wtóre - skutków jakie zdarzenie drogowe po sobie pozostawiło.</p>
A. K.	II.	I.	<p>Wobec okoliczności, że na skutek zawinionego zachowania oskarżonego pokrzywdzana doznała krzywdy, w postaci uszkodzenia ciała oraz postępujących skutków zdarzenia, Sąd orzekł nawiązkę na jej rzecz w wymiarze 2000 złotych. Kwota orzeczonej nawiązki nie zaspokoi w pełni potrzeb pokrzywdzonej, nie mniej kwestie odszkodowawcze przed pokrzywdzoną są w pełni dostępne. Kwota orzeczonej nawiązki jest możliwa do spełnienia przez oskarżonego, jej wysokość ma charakter symboliczny w stosunku do kosztów jakie ponieść musiała pokrzywdzona niwelując skutki zdarzenia, nie mniej w dalszym ciągu będzie w namacalny sposób odczuwalna dla oskarżonego.</p> <p>Ponadto, Sąd oceniając treść dokumentacji medycznej dostrzegł, że pokrzywdzona wymaga dalszej opieki lekarskiej w związku ze zdarzeniem stanowiącym przedmiot</p>

			niniejszego postępowania, nie mniej stwierdził, że kontynuowanie postępowania karnego celem ustalenia równowartości doznanej krzywdy doprowadzi do niezasadnej przewlekłości, skoro postępowanie odszkodowawcze pozostaje w toku.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Sąd pomimo uprzedniej niekaralności oskarżonego, nie zastosował w niniejszej sprawie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Za tym stanowiskiem Sądu przemiał wysoki stopień</p>			

<p>społecznej szkodliwości czynu (potrącenie pieszego na chodniku, na którym pieszy ma prawo przebywać i nie sprawdzać, czy nie zostanie potrącony przez rowerzystę) oraz stopień winy, którego nie można było ocenić jako 'nieznaczny' (znaczny stopień naruszenia przez oskarżonego przepisów ruchu drogowego).</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz P. Z. kwotę 2.436,00 (dwóch tysięcy czterystu trzydziestu sześciu) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez nią wobec konieczności ustanowienia pełnomocnika. Kwota ta jest w pełni adekwatna do rodzaju, ilości i jakości czynności pełnomocnika, przy czym nie przekracza 6-cio krotności minimalnego wynagrodzenia przewidzianego dla pełnomocnika będącego radcą prawnym.</p>	
<p>III.</p>	<p>W pozostałym zakresie Sąd zwolnił oskarżonego od konieczności pokrycia kwoty stanowiącej zwrot kosztów procesu wyłożonych przez Skarb Państwa od chwili</p>	

wszczęcia postępowania, bowiem postępowanie niniejsze nie pociągnęło za sobą konieczności wyłożenia znacznych kosztów, a wobec orzeczenia nawiązki, orzekanie w przedmiocie kosztów, było zupełnie niecelowe.

1.Podpis